

TARA VISULUI

1919

Examin. Phases
de doctrin.
renduntur
V. Vorkis bima reuloko
AETUS ARGENTINUS FORTUNATI
LOEMIS IN ARGENTINUM NATURA
CUMMULATUS IN MEMORIA

INTRODUCERE

de STEVE ERICKSON

Tatăl meu a murit anul trecut. Fusese bolnav de ceva timp. La două săptămâni după moartea lui, mi-a apărut în vis. Mă plimbam prin încăperile unui azil de bătrâni destul de frumos; ferestrele erau deschise, cerul senin, iar copacii se legănau în bătaia vântului. În afară de tata, în azil nu mai era nimeni. Stătea în fund pe patul lui și arăta bine; părea liniștit și fericit. M-a salutat. Oh, am spus, e un vis.

Nu e un vis, mi-a răspuns.

Am stat acolo o vreme discutând despre asta. Ținea în poală o farfurioară, pe care avea o prăjitură mică. Mi-a întins-o și a spus „Poftim, gustă asta“; și am gustat. „Îi simți gustul, nu-i așa?“ m-a întrebat. Și îl simțeam. „Îi simți gustul pentru că nu e un vis.“ Dar nu l-am crezut, iar apoi m-am trezit. Atâta doar că nu m-am trezit la realitate, ci mai degrabă într-un alt vis.

Le-am povestit mai multor oameni despre acest episod și absolut toți au spus același lucru. Absolut toți au spus că tata avea dreptate.

E dimineață când scriu acest text. Îl scriu pe marginea fină a acelei lame care are pe o parte starea de luciditate, iar pe cealaltă visul, acel orizont subțire de argint în care plutești chiar înainte de a adormi, și chiar înainte de a te trezi complet. Neil Gaiman trăiește acolo absolut tot timpul. Își mâzgălește poveștile și le expediază din orizontul subțire de argint al cărui pod, noi restul, îl traversăm doar de două ori pe zi. Gaiman e trolul care trăiește sub pod; prin bulele de dialog, exprimă viziunile care în fața noastră strălucesc doar o clipă, iar apoi dispar cu noile amintiri. Vise despre ceea ce am iubit și am pierdut, vise mai intense decât viețile noastre, vise care îți spun că nu sunt vise, de unde apar întrebări care ne încurcă, ne captivează și în cele din urmă ne eliberează spiritele,

dacă avem suficient curaj pentru răspunsuri. Asta înțelege Gaiman prin distracție.

Când spun că se află în centrul lumii benzilor desenate, nu o fac doar pentru a-l așeza într-o companie selectă, alături de Gilbert Hernandez și Art Spiegelman și compatriotul său britanic Alan Moore, ci o spun chiar la propriu: căci poveștile lui Neil Gaiman din SANDMAN descind concentric printr-un labirint narativ spre un spațiu aflat în centru, unde te-ai aștepta să găsești un confesional, dar dai în schimb peste o stepă care se întinde cât vezi cu ochii.

În același fel, personajul numit Visul, Morfeu sau Sandman pândește în centrul fiecărei povești din această colecție, populând pasajele exterioare. În „Calliope“, un romancier cândva de succes, devenit între timp impotent artistic, nemaiputând să scrie, face o înțelegere pentru a-și înrobi muza, devorând-o pentru inspirație, atunci când nu o abuzează pentru propria sa plăcere. În „Visul a o sută de pisici“, pisicile pornite în pelerinaj, a căror lume este dominată de oameni care le fură puii, îndesându-i în saci și azvârlindu-i în uitare, descoperă că își pot transforma destinul printr-o amintire visată împreună. „Visul unei nopți de vară“ urmărește o trupă de teatru itinerantă din secolul al șaisprezecelea care pune în scenă un spectacol în care totul se schimbă la mijlocul piesei; la final, când măștile sunt înlăturate, actorii nu mai sunt aceiași care și le puseseră la început. Iar un vechi personaj al benzilor desenate, rămas aici fără nume pentru cei dintre noi care nu-și petrec în mod normal prea mult timp în ținutul benzilor desenate, își epuizează măștile în „Façade“. Ea poate transforma orice element al existenței sale, cu excepția celui care contează, pentru că ecuația sufletului este scrisă după legi deopotrivă mult mai simple și mult mai complicate decât cele concepute de oameni. Doar Moartea, în cea mai șireată încarnare a ei de până acum, îi poate alina suferința; în ultima explozie a luminii soarelui, când orizontul subțire de argint o îmbăiază în gloria sa furioasă, Element Girl este transportată din chimia muritoare în ceva care transcende descompunerea. Atunci, fața eternă a inimii privește cu milă chipul devastat al sufletului.

ȚARA VISULUI vine în continuarea CASEI PĂPUȘII, precedenta colecție SANDMAN. Aș spune despre CASA PĂPUȘII că reprezintă capodopera lui Gaiman, pentru că la momentul apariției, așa era; dar apoi a mers mai departe și a complicat lucrurile scriind ANOTIMPUL CETURILOR în SANDMAN #21-23, care s-a dovedit a fi mai bun, confruntându-l pe Purtătorul Viselor cu necesitatea propriei sale izbăviri. Totuși, din anumite puncte de vedere, s-ar putea ca Țara Visului, interludiul dintre aceste două romane, să descrie cel mai bine despre ce a fost vorba în SANDMAN. Prin splendidele ilustrații semnate de Kelley Jones, Charles Vess, Colleen Doran și Malcolm Jones, avem aici reflexia întunecată a încercărilor lui Gaiman, până la varietatea vieților smintite enumerate mai sus, dintre care am putea alege cu siguranță una care ne seamănă.

Acesta este, deci, Sandman-ul propriei tale punți, puntea peste care ai trecut în dimineața asta, cea pe care o vei străbate din nou la noapte. Nu acorda prea multă atenție trolului de dedesubt, e un nemernic nerușinat. Nu pleacă nicăieri. Va fi și mâine acolo, și poimâine; ascultă, în schimb, celelalte voci din noaptea lui Neil Gaiman. Sunt feline și shakespeariene, egoiste în ambiția lor și sfâșietor de singure.

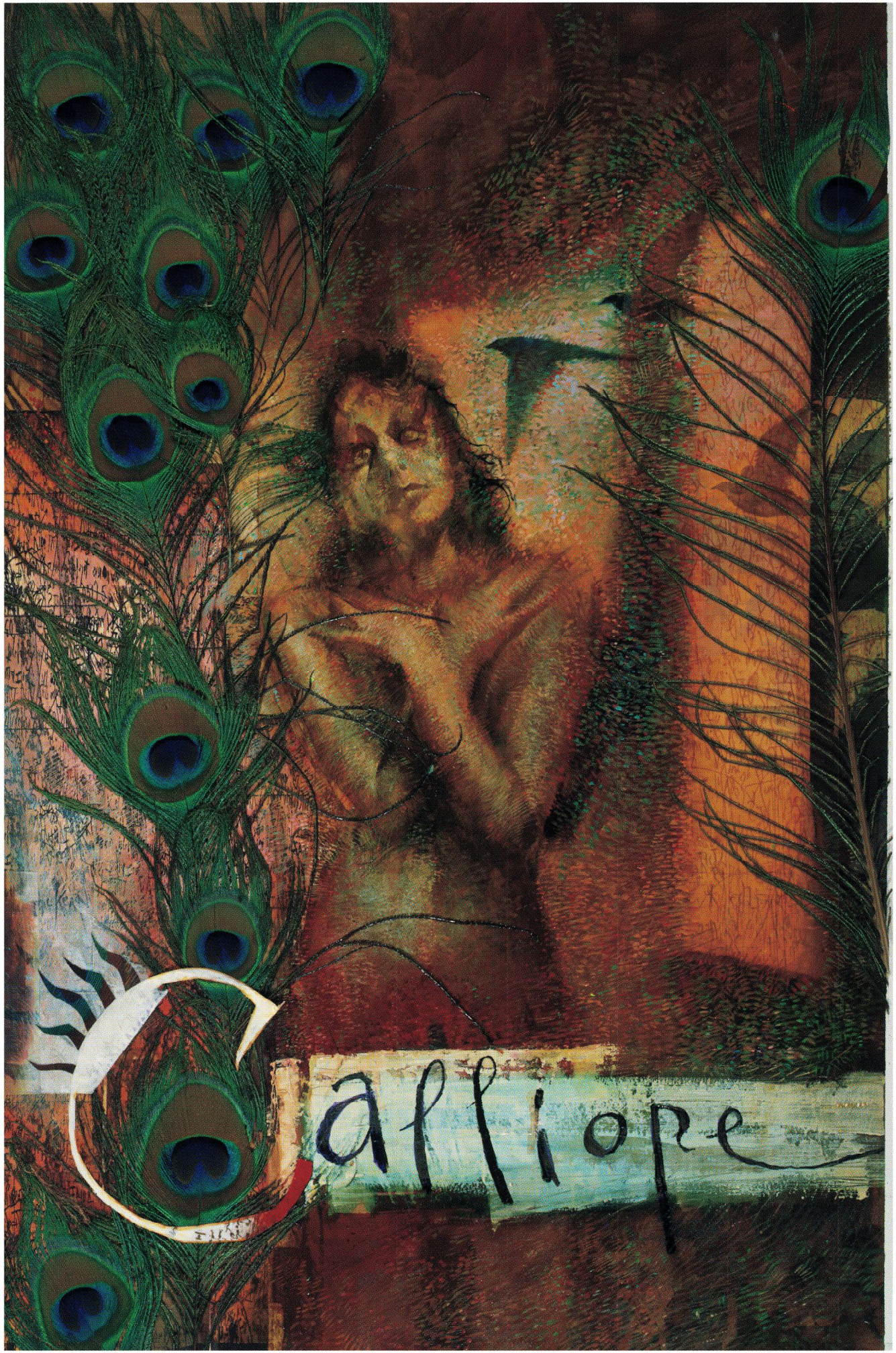
E un vis, spui tu.

Nu e un vis, îți răspund ele.

Steve Erickson

Los Angeles, iulie 1991

affiore

MAI, 1986.

HABAR
N-AM.

DECI CE E?
MIROASE
ABSOLUT
DEZGUSTĂTOR.

E EXACT
CE MI-AI CERUT.
UN BEZOAR.

STAI AȘA.
EU CREDEAM
CĂ SUNT PIETRE
PREȚIOASE,
SAU CEVA DE
GENUL.

MAJORITA-
TEA ASTA
SUNT.

ĂSTA-I UN
TRICHINOBEZOAR –
E FĂCUT DIN PĂR. L-AM
EXTRAS DIN STOMACUL UNEI
FETE ÎN DUPĂ-AMIAZA ASTA.
AVEA UN PĂR LUNG ȘI FRUMOS.
PROBLEMA A FOST CĂ
ȘI L-A TOT SUPT, MOLFĂIT
ȘI ÎNGHIȚIT.

ȘI ASTA
ANI DE ZILE.

DE FAPT ĂSTA E CUNOSCUT DREPT
SINDROMUL RAPLANZEI. ORICUM, E UN
BEZOAR. MISILINE ÎNDEPLINĂ.

E DEZGUSTĂTOR.
DAR MERSI. CÂT ÎȚI
DATOREZ, FELIX?

AH, NIMIC. ORICUM ÎL INCINERAI
SAU ÎL ÎNDESALI ÎNTR-UN BORCAN CA
SĂ SE HOLBEZE STUDENȚII LA EL. NUMAI
SĂ NU SPLI NIMĂNUI DE LINDE-L AI.

ȘI, Ă, MĂ
ÎNȚEBAM DACĂ
AI VREA SĂ-MI
DAI UN AUTO-
GRAFF

SIGUR. NICIO
PROBLEMĂ.

